

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců JUDr. Dalily Marečkové a JUDr. Věry Šimůnkové v právní věci žalobce **M. s. r. o.**, zastoupeného Mgr. Tomášem Zlesákem, advokátem se sídlem Revoluční 3, 110 00 Praha 1, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, za účasti osoby zúčastněné na řízení **O. V.**, zastoupená JUDr. Miroslavem Moravcem, advokátem se sídlem Na Laurové 2519/3, 150 00 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2011, č.j. 198829/2011/KUSK,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Osoba zúčastněná nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím označeným shora zamítl žalovaný odvolání žalobce proti rozhodnutí Obecního úřadu Jesenice, stavební úřad, ze dne 14. 3. 2001, č.j. 1011/00/Dv, (dále jen kolaudační rozhodnutí) jako opožděné. Tímto kolaudačním rozhodnutím správní orgán I. stupně povolil O. V. užívání prodejny BARVY-LAKY včetně kanalizační, vodovodní,

plynové a elektropřípojky na pozemku st. p. 644, parc. č. 174/1 v katastrálním území Jesenice u Prahy.

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný předně konstatoval, že žalobce je opomenutým účastníkem kolaudačního řízení. Na to se zabýval včasností odvolání, které žalobce podal dne 16. 12. 2004, a to v návaznosti na doručení kolaudačního rozhodnutí žalobci dne 1. 12. 2004. Žalovaný však dospěl k závěru, že žalobce o kolaudačním rozhodnutí věděl již dne 26. 9. 2003, kdy se u žalovaného domáhal přezkoumání kolaudačního rozhodnutí mimo odvolací řízení. Z § 53 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád z roku 1967“), žalovaný dovodil, že z hlediska principu právní jistoty a ochrany práv účastníků řízení není přijatelné, aby formálně opomenutý účastník řízení mohl kdykoli, případně po dodatečném doručení prvoinstančního rozhodnutí, podat proti němu odvolání, a to v situaci, kdy ve vztahu k ostatním účastníkům řízení je toto rozhodnutí pravomocné. Žalovaný rovněž uvedl, že v daném případě bylo namísto postupovat podle § 62 odst. 1 písm. c) správního řádu z roku 1967, podle něhož lze na návrh účastníka řízení obnovit řízení, nebyla-li účastníkovi řízení nesprávným úředním postupem správního orgánu dána možnost účastnit se řízení, nebo nemohla-li být sjednána náprava v odvolacím řízení.

Žalobce rozhodnutí žalovaného napadá žalobou a navrhuje jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Žalobce s výkladem žalovaného nesouhlasí, mimo jiné proto, že otázkou včasnosti a přípustnosti odvolání proti kolaudačnímu rozhodnutí se zabýval již Městský soud v Praze v rozsudku sp. zn. 6 Ca 296/2005 a rozsudku sp. zn. 7 Ca 137/2007. Žalobce uvádí, že nepovažoval za adekvátní využít institutu obnovy řízení mimo jiné proto, že rozhodnutí nedoručené některému z účastníků řízení nelze považovat za pravomocné. Kolaudační rozhodnutí bylo žalobci oznámeno (doručeno dne 2. 12. 2004), přičemž ve lhůtě 15-ti dnů podal odvolání. Není přitom pravdivé tvrzení, že si toto rozhodnutí vyžádal u stavebního úřadu. Situace byla taková, že Krajský úřad Středočeského kraje sdělením ze dne 29. 10. 2004 uložil stavebnímu úřadu, aby předmětné kolaudační rozhodnutí ihned zaslal žalobci a konstatoval, že žalobce jako účastník řízení má právo podat proti němu odvolání. Žalobce se domnívá, že žalovaný nemůže nejprve umožnit podání odvolání a následně svůj postup ve věci zásadně změnit a dané odvolání zamítnout jako opožděné. Tuto opožděnost přitom žalovaný nesprávně chápe ve vztahu k tříleté lhůtě pro možnost nařídit obnovu řízení, o kterou však žalobce nikdy neusiloval.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě podrobně zrekapituloval dosavadní průběh řízení a zopakoval argumenty, které uvedl v žalobou napadeném rozhodnutí. Dodal, že při svém rozhodování se řídil právním názorem Ministerstva pro místní rozvoj vyjádřeného v rozhodnutí ze dne 29. 12. 2010, č.j. 25688/2010-83-1693, o tom, že žalovaný pochybil, když nedostatečně posoudil včasnost odvolatelem podaného odvolání. Žalovaný se proto tímto názorem řídil a svůj postup v odůvodnění svého rozhodnutí řádně zdůvodnil.

Osoba zúčastněná na řízení k věci uvedla, že napadené rozhodnutí žalovaného je správné, neboť vychází ze všech skutečností zjištěných v rámci správního řízení a akceptuje i názor Ministerstva pro místní rozvoj obsažený v jeho rozhodnutích. Nadto statutárnímu orgánu žalobce, který je současně statutárním orgánem společnosti BOHEMIA PRAHA s. r. o., byl na základě žádosti podané dne 18. 3. 2003 předložen celý spis týkající se stavebního povolení pro provozovnu BARVY-LAKY včetně kolaudačního rozhodnutí. Provádění stavby tohoto objektu pak muselo být statutárnímu zástupci žalobce známo i z toho důvodu, že v době od 1. 1. 2001 do 28. 2. 2002 byl nájemcem restaurace společenského centra Jesenice, které bezprostředně souvisí s provozovnou BARVY-LAKY. Osoba zúčastněná na řízení dále uvedla, že s žalobcem vede další civilně právní spory.

Ze správního spisu vyplynuly tyto pro věc podstatné skutečnosti:

Kolaudační rozhodnutí bylo vydáno dne 14. 3. 2001. Žalobce mezi účastníky řízení uveden není. Právní moc kolaudačního rozhodnutí je dle doložky právní moci vyznačena dnem 26. 3. 2001. Proti kolaudačnímu rozhodnutí podal žalobce podnět k přezkoumání tohoto rozhodnutí mimo odvolací řízení (sepsán dne 26. 9. 2003 a žalovanému doručen dne 30. 9. 2003), který žalovaný dne 29. 1. 2004 odložil jako bezdůvodný. Proti vyřízení tohoto podnětu podal žalobce stížnost, která byla posléze posouzena jako opakovaný podnět k přezkoumání kolaudačního rozhodnutí mimo odvolací řízení. K tomuto podání žalovaný žalobci dne 29. 10. 2004 sdělil, že žalobce měl být účastníkem kolaudačního řízení, přičemž kolaudační rozhodnutí nebylo doručeno všem účastníkům řízení a není proto v právní moci. Podle § 65 správního řádu z roku 1967 přitom lze mimo odvolací řízení přezkoumat pouze pravomocná rozhodnutí. Žalovaný dále uvedl, že současně dává podnět správnímu orgánu I. stupně, aby kolaudační rozhodnutí zaslal zbývajícím účastníkům řízení, přičemž den doručení rozhodnutí bude dnem jeho oznámení a ve lhůtě 15-ti dnů ode dne oznámení má tento účastník řízení právo podat proti kolaudačnímu rozhodnutí odvolání. Následně správní orgán I. stupně zaslal kolaudační rozhodnutí žalobci, kterému bylo toto doručeno dne 2. 12. 2004. Dne 16. 12. 2004 podal žalobce proti takto doručenému kolaudačnímu rozhodnutí odvolání.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Situací, kdy opomenutý účastník řízení vystoupí teprve poté, kdy řízení před správním orgánem je skončeno rozhodnutím, jež správní orgán má za konečné a případně také pravomocné se podrobně zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne ze dne 17. 2. 2009, čj. 2 As 25/2007-118 (č. 1838/2009 Sb. NSS), který předně rozlišil situace, kdy se správní orgán ztotožní s tím, že osoba je skutečným účastníkem řízení a situace, kdy tuto skutečnost správní orgán popírá. K situaci první, která je situací i této souzené věci, neboť účastenství žalobce žalovaný nezpochybňuje, následně rozšířený senát konstatoval: „[42] *Ve vztahu k právní moci rozhodnutí je uznáním osoby za pravého (opomenutého) účastníka správním orgánem již uznaná a obvykle doložkou deklarovaná právní moc vydaného rozhodnutí otřesena. Došlo tu ke zřejmé vadě řízení a je třeba posoudit její vliv na zákonnost řízení i zákonnost rozhodnutí samotného; pro pestrost skutkových příběhů tu podle mínění rozšířeného senátu nelze dát jediný a univerzální návod, jak takové vady řešit. Je tomu tak proto, že se tu obvykle dostávají do obtížně řešitelného střetu založená či deklarovaná rovnorodá práva „původních“ účastníků řízení, kteří v dobré víře ve věcnou správnost a zákonnost rozhodnutí, které se jim představilo jako pravomocné, předsevzali skutková a právní jednání (ve stavebním řízení, kde k těmto problémům dochází často, například započali stavbu, uzavřeli smlouvy, pronajali postavenou a kolaudovanou budovu apod.), s právy účastníka opomenutého, která bývají stejné hodnoty (např. právo vlastnické).“*

Následně rozšířený senát vyslovil obecnější pravidlo, jímž je třeba v těchto případech řídit: „[44] *Rozšířený senát má za to, že právní moc rozhodnutí není zvrácena jen tím, že při oznamování rozhodnutí byl opomenut účastník, jsou-li splněny dva předpoklady:*

[45] Prvý předpoklad je splněn, lze-li postavit najisto, že opomenutý účastník seznal s dostatečnou jistotou a včas obsah vydaného rozhodnutí, především tedy, kdy a kým bylo vydáno, jak jej lze identifikovat, jakým způsobem a v jakém rozsahu mu takové rozhodnutí zasahuje do práv, a měl tedy účinnou možnost se proti němu účinně bránit opravnými prostředky. Obvykle tu půjde o případy, kdy se opomenutý účastník s obsahem rozhodnutí seznámil prostřednictvím jiné osoby, nebo se s ním seznámil jinak, a to prokazatelně a v rozsahu potřebném pro účelnou obranu proti němu (nahližením do spisu v jiné procesní roli atp.).

[46] Druhý předpoklad je časový moment, spočívající v tom, že opomenutý účastník rozhodnutí v naznačeném rozsahu seznal v době, kdy ještě ostatní účastníci nemohli vycházet z toho, že rozhodnutí nabylo právní moci.“

Má-li soud tato pravidla aplikovat na souzený případ, dospívá k závěru, že předpoklady pro to, aby právní moc kolaudačního rozhodnutí (k 26. 3. 2001) zůstala zachována i za existence opomenutého účastníka řízení, splněny nejsou, neboť je zjevné, že žalobce obsah kolaudačního rozhodnutí v potřebném rozsahu neseznal v době před tímto datem, tj. v době kdy ještě ostatní účastníci nemohli vycházet z toho, že rozhodnutí nabylo právní moci.

Za těchto okolností je zapotřebí zjistit, kdy byl žalobce s kolaudačním rozhodnutím seznámen v rozsahu potřebném pro účelnou obranu proti němu, tj. zda tomu tak bylo již před podáním jeho návrhu na přezkoumání kolaudačního rozhodnutí (sepsán dne 26. 9. 2003 a žalovanému doručen dne 30. 9. 2003), nebo zda tomu tak bylo až v okamžiku přímého doručení kolaudačního rozhodnutí žalobci dne 2. 12. 2004.

Na základě provedeného dokazování dospěl soud k závěru, že žalobce byl s kolaudačním rozhodnutím seznámen v rozsahu potřebném pro účelnou obranu proti němu prokazatelně seznámen již před 26. 9. 2003, kdy jeho právní zástupce sepsal podnět k přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení. Z obsahu tohoto podnětu je zjevné, že žalobce v tu dobu měl informaci o tom, kdo, kdy a pod jakým číslem jednacím kolaudační rozhodnutí vydal. Žalobci bylo rovněž známo, co bylo předmětem této kolaudace, neboť v tomto podnětu uvádí, že označeným kolaudačním rozhodnutím „bylo povoleno užívání Prodejny BARVY-LAKY, včetně kanalizační, vodovodní, plynové a elektro přípojky umístěné na pozemku parc. č. 174/2, st. pl. č. 644, geom. plán. č. 759-143/2000, v katastrálním území Jesenice“. Taktéž uvádí, kdo byl účastníkem řízení. Ve vztahu ke kolaudačnímu rozhodnutí dále například namítá: „2) Kolaudační rozhodnutí ve svém odůvodnění uvádí, že užíváním předmětné stavby není ohrožen život ani zdraví osob ani životní prostředí, s čímž se s ohledem na následující fakta nemůže navrhovatel ztotožnit (...). 3) Jak vyplývá z kolaudačního rozhodnutí byl předmětný objekt postaven na pozemku parc. č. 174/2 v katastrálním území Jesenice, ačkoli dle stavebního povolení ze dne 20. 11. 1998 bylo povoleno postavit předmětný objekt na pozemku parc. č. 174/9.“

S ohledem na obsah podnětu k přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení ze dne 26. 9. 2003 je tedy zřejmé, že žalobce musel kolaudační rozhodnutí mít k dispozici nejpozději dne 26. 9. 2003 a následné formální doručení tohoto rozhodnutí žalobci dne 2. 12. 2004 již nemohlo založit běh lhůty pro podání včasného odvolání.

Bylo tedy chybou správních orgánů, pokud žalobce vedly k podání odvolání. Nicméně na straně druhé, bylo i pochybením žalobce, pokud v okamžiku, kdy měl k dispozici kolaudační rozhodnutí, proti němu nepodal řádný opravný prostředek, ale zvolil obranu cestou podnětu k přezkumu rozhodnutí podle § 65 správního řádu z roku 1967. Nadto podmínkou pro zahájení přezkumného řízení mimo odvolací řízení je právní moc rozhodnutí, které má být takto přezkoumáváno. Právní moc kolaudačního rozhodnutí v dané době přitom žalobce nyní zpochybňuje. Sám žalobce si je vědom toho, že postavení účastníka v řízení o mimořádném opravném prostředku (je nepodstatné, že tuto skutečnost zmiňuje v souvislosti s obnovou řízení) je nesrovnatelná s postavením, které má účastník v řízení odvolacím, přesto jeho prvním obranným podáním ve věci nebylo odvolání, ale již zmiňovaný podnět k přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací. Plyne z toho jednoznačný závěr, že v okamžiku, kdy žalobce poprvé dostal do své dispozice kolaudační rozhodnutí, s nímž nesouhlasil, máje za to, že měl být účastníkem řízení, musí se proti němu prioritně bránit řádnými opravnými prostředky, tedy odvoláním.

Soud vážil i to, zda by mělo nějakého smyslu zabývat se otázkou, zda by bylo možné podnět žalobce k přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení ze dne 26. 9. 2003 považovat dle jeho obsahu za odvolání a následně sdělení Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 29. 1. 2004 za rozhodnutí o něm (byť bez formálních náležitostí). Dospěl však k závěru, že tato úvaha by nemohla stav věci již nijak ovlivnit, neboť případné lhůty pro podání žaloby proti takovému rozhodnutí již dávno uběhly.

Žalobce se svými námitkami neuspěl, a jelikož soud nezjistil ani jiné vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce, jakožto neúspěšný účastník řízení, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak jako úsměšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, žádné náklady řízení nevznikly. Osoba zúčastněná na řízení rovněž nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soud v průběhu řízení neuložil žádnou povinnost (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 14. března 2013

Mgr. Jitka Zavřelová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Nešporová